

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Cob/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118327521
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:6118327521.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Milana Majerníka, v právnej veci žalobcu: JCK, s.r.o., so sídlom Royova 5, 080 05 Prešov, IČO: 36 489 531, zastúpeného: JUDr. Iveta Hrebenárová, advokát, Grešova 7, 080 01 Prešov, IČO: 37941518, proti žalovanému: ZTS Sabinov, a. s., so sídlom Hollého 27, 083 30 Sabinov, IČO: 00 590 797, zastúpenému: JUDr. Marek Sahuľ, advokát, Hlavná 111, 080 01 Prešov, IČO: 17083362, o zaplatenie 17.594,31 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného voči rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 22Cb/223/2018-126 zo dňa 11.11.2020, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku II. a III.
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenie sumy 17.594,31 eura s príslušenstvom titulom uzatvorenia zmluvy o poskytovaní služieb č. XX/XX/XXXX, predmetom ktorej bolo vykonávanie jednotlivých činností špecifikovaných v článku III. zmluvy. Žalovaný uvedenú zmluvu vypovedal, pričom podľa zmluvy výpovedná lehota v trvaní 6 mesiacov začala plynúť od 01.02.2017 a skončila 31.07.2017. Za poskytnuté služby žalobca vyfakturoval cenu, a to faktúru č. S. zo dňa 31.07.2017, splatnú dňa 07.08.2017 na sumu 1.026,- eur, ktorú žalovaný neuhradil, taktiež faktúru č. S. zo dňa 26.06.2017, splatnú dňa 25.08.2017 na sumu 3.731,75 eur, faktúru č. S. zo dňa 31.07.2017, splatnú dňa 29.09.2017 na sumu 1.456,56 eura. Následne na základe zmluvy o dodaní zariadení na dávkovanie a filtráciu oleja č. XXXXXX zo dňa 15.01.2016 žalobca dodal žalovanému dávkovacie zariadenie na stlačený vzduch s príslušenstvom a filtračné zariadenie s príslušenstvom. Za dodané zariadenia vyfakturoval v súlade so zmluvou sumu 11.380,- eura, a to faktúrou č. S. zo dňa 31.01.2017, splatnú dňa 01.04.2017. Keďže žalovaný záväzky vyplývajúce z týchto zmlúv napriek výzvam neuhradil podal žalobca predmetnú žalobu na súd. Následne dňa 17.09.2020 doručil žalobca súdu čiastočné späťvzatie návrhu, v ktorom uviedol, že žalovaný časť istiny vo výške 6.214,41 euro po podaní žaloby zaplatil, pričom zároveň pripojil doklady o zaplatení. Nakoľko žalobca zoberal žalobu v časti o zaplatenie 6.214,31 euro späť, súd konanie v tejto časti aj zastavil.

2. Okresný súd Prešov ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Konanie v časti istiny 6.214,31 € z a s t a v u j e.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 11.380,00 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 11.380,00 € od 02.04.2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške

9 % ročne zo sumy 1.026 € od 30.09.2017 do 02.10.2018, úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.456,56 € od 30.09.2017 do 20.02.2019, úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.731,75 € od 26.08.2017 do 21.02.2019, úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.731,75 € od 22.02.2019 do 25.02.2019, úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.231,75 € od 26.02.2019 do 28.02.2019, úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.231,75 € od 01.03.2019 do 23.04.2019, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobcovi súd p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom ukladá povinnosť žalovanému zaplatiť trovy konania žalobcovi s tým, že o výške tejto náhrady bude v zmysle § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ust. § 410 ods. 2, § 536 ods. 1, § 536 ods. 2 Obchodného zákonníka § 153 Civilného sporového poriadku, taktiež podľa ust. § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka a § 1 ods. 1, § 1 ods. 2 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie skutkovo odôvodnil tým, že žalobca so žalovaným uzatvorili Zmluvy o dodaní zariadení na dávkovanie a filtráciu oleja č. XXXXXX zo dňa 15.01.2016 (ďalej len „zmluva o dodaní“), na základe ktorej mal žalobca, podľa špecifických požiadaviek žalovaného, dodať žalovanému zariadenie na dávkovanie a filtráciu zábehového oleja s príslušenstvom. Toto zariadenie malo byť zhotovené žalobcom, a to v súlade so špecifickými technickými a funkčnými potrebami žalovaného. Z obsahu zmluvy vyplýva, že funkčnosť dodaných zariadení mal žalovaný testovať do 15.01.2017 (tzn. rok od podpisu zmluvy) a zároveň bolo dohodnuté, že žalobca faktúru za dodaný tovar vystaví až po jeho odskúšaní, tzn. po 15.01.2017. Cena za dodané zariadenia bola dohodnutá v sume spolu 11.380,- eur s DPH. V súlade s týmto ustanovením zmluvy žalobca dňa 31.01.2017 vystavil žalovanému faktúru č. S. na sumu 11.380,- eur. Uvedenú faktúru od počiatku žalovaný rozporuje s tým, že fakturované zariadenie mu nebolo dodané. Súd na návrh žalobcu na pojednávaní dňa 14.10.2020 vypočul konateľa žalobcu, R. V., ktorý k veci uviedol, že zariadenie bolo dodané koncom februára 2016. Po požiadavkách zamestnanca, obsluhujúceho zariadenie, dovybavili zariadenie požadovanými vecami a koncom februára bolo plne funkčné a používané žalovaným. Zariadenie urobili na základe požiadavky žalovaného z hľadiska toho, že olej, ktorý sa používa na zábeh prevodoviek je drahý, preto dal žalovaný požiadavku, aby sa olej nemusel vždy spustiť a zlikvidovať ako nebezpečný odpad, ale aby sa mohol využiť aj na ďalšie zábehy. Odovzdanie zariadenia mal mať na starosti pán Q.. Ďalej uviedol, že zmluvu o dodaní podpisoval on ako konateľ dodávateľa a za odberateľa K.. R.. Podľa svedka neboli zo strany žalovaného žiadne námietky, ktoré by sa týkali vrátenia tohto zariadenia, a ak boli nejaké drobnosti, tie sa odstránili a tovar nebol nikdy vrátený. Súd na návrh žalobcu vypočul tiež svedka S. Q., ktorý k veci uviedol, že žalovaný mal zákazku na špeciálne prevodovky, kde potreboval špeciálny olej a na to potreboval filtračné zariadenie s presným dávkovaním. Dodanie zariadenia bolo viackrát konzultované, dodalo sa, vyskúšali si ho a boli s ním spokojní, pričom žalobca ho chcel ešte zobrať späť, že to zariadenie natrpie ale už ho nechceli vrátiť, že je v poriadku. Zariadenie potrebovali rýchlo, pretože museli splniť dodávky do londýnskeho metra. Ďalej uviedol, že okolo chodilo veľa ľudí a nikto nemôže tvrdiť, že to nebolo dodané. Svedok tiež uviedol, že stál osobne pri tom, keď spúšťali zariadenie a skúšali, či všetko funguje. Zariadenie u žalovaného aj neskôr v priebehu roka 2016 videl, stále na tom istom mieste, pričom u žalovaného vykonával servis olejov každý týždeň. Na návrh žalobcu súd vypočul aj svedka R. R., ktorý pôsobil vo funkcii výkonného riaditeľa žalovaného. Tento svedok potvrdil, že žalovaný potreboval špecifické zariadenie na filtrovanie oleja do špecifických prevodoviek, aby tento olej mohol byť znovu použitý po jeho prefiltrovaní. Svedok potvrdil, že začiatkom roka 2016 bolo zariadenie odovzdané a fungovalo u žalovaného od začiatku roka 2016. Zmluvu o dodaní podpísal on sám. Pred odchodom zo spoločnosti žalovaného koncom novembra 2016 určite zariadenie u žalovaného videl, pričom do dielne chodieval 2x do týždňa.

5. Súd prvej inštancie právne posúdil vec tak, že podľa § 153 Civilného sporového poriadku, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne,

uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej. S ohľadom na tieto zákonné ustanovenia a zistený skutkový stav má súd za to, že žaloba je dôvodná. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného o tom, že žalobca nepreukázal dodanie fakturovaných zariadení. Predovšetkým súd poukazuje na obsah svedeckých výpovedí, z ktorých vyplýva, že v danom prípade nešlo o dodávku typového zariadenia, ale zariadenia vyhotoveného výlučne podľa špecifických potrieb žalovaného, pričom svedkovia zhodne potvrdili, že zariadenie bolo dodané začiatkom roka 2016. Súd je toho názoru, že žalobca žalovaný nárok preukazuje predloženou písomnou zmluvou o dodaní, a na preukázanie splnenia svojho záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o dodaní včas označil dôkazy a zabezpečil prítomnosť svedkov. Ide pritom o svedkov, ktorí v čase dodania zariadení mali pracovať tak pre žalobcu (svedok Q.) ako aj pre žalovaného (svedok R.). Súd je toho názoru, že práve svedok R., ktorý za žalovaného zmluvu o dodaní podpísal, a svedok Q., ktorý sa na dodaní zariadení podieľal ako zamestnanec žalobcu, môžu hodnoverným spôsobom objasniť okolnosti uzatvorenia zmluvy, ako aj okolnosti dodania zariadení. Súd osobitne zdôrazňuje, že žiaden z vypočutých svedkov už nie je v pracovnoprávnom vzťahu k žalobcovi ani k žalovanému, nevypovedali pod tlakom vyplývajúcim z faktickej nerovnosti zamestnanca a zamestnávateľa, a preto nie je dôvod o pravdivosti ich výpovedí pochybovať. Uvedené platí aj vo vzťahu k svedkovi R., ktorý podľa žalovaného je v spoločnosti žalovaného osobou non grata. Tento svedok vypovedal po zákonom poučení a nie je dôvod sa domnievať, že by sa výpoveďou, ktorou potvrdil svoj podpis na zmluve a objasnil okolnosti jej uzatvorenia, vystavil hrozbe trestnoprávnych následkov krivej výpovede len preto, aby uškodil žalovanému, u ktorého už niekoľko rokov nepracuje. Pokiaľ ide o návrh žalovaného vypočuť svedkov U. U. a K. L. Š., ktorý predniesol na pojednávaní dňa 14.10.2020 súd tomuto návrhu nevyhovel. Súd sa stotožnil s návrhom žalobcu, ktorým navrhol vypočutie ďalších svedkov zamietnuť s poukazom na zásadu koncentrácie konania. Súd z obsahu odporu ako aj ďalších písomných vyjadrení žalovaného nezistil, že by žalovaný navrhoval tento dôkaz skôr. Zároveň má súd za to, že spornosť žalovaného nároku sa od počiatku týka dodania zariadení, preto ak žalovaný chcel svoje tvrdenia podporiť svedeckými výpoveďami a zároveň vedel označiť osoby, ktoré jeho tvrdenia môžu podporiť, mal ich ako svedkov navrhnúť skôr. Za účelom vypočutia týchto svedkov by súd musel nariadiť ďalšie pojednávania, čo s ohľadom na zistený skutkový stav nie je účelné a hospodárne. Súd preto návrhu žalovaného na vypočutie ďalších svedkov v zmysle § 153 Civilného sporového poriadku nevyhovel. S ohľadom na všetko vyššie uvedené má súd za to, že žalobca záväzok dodať dávkovacie a filtračné zariadenie žalovanému, vyplývajúci zo zmluvy o dodaní, riadne splnil, kým žalovaný svoj záväzok uhradiť cenu za dodané zariadenia žalobcovi riadne nesplnil, preto súd žalobe vyhovel. Z obsahu predloženej faktúry č. S. vyplýva dátum splatnosti 25.08.2017, preto je žalovaný so splnením peňažného záväzku v omeškaní od 26.08.2017. Faktúru žalovaný uhradil postupne dňa 22.02.2019 v sume 1.000,- eur, dňa 26.02.2019 v sume 500,- eur, dňa 01.03.2019 v sume 1.000,- eur a dňa 24.04.2019 v sume 1.231,75 eur. Základná úroková sadzba ECB predstavovala 0,00 %. Súd preto priznal uplatnený úrok z omeškania tak ako je uvedené. Z obsahu faktúry č. S. vyplýva splatnosť dňa 29.09.2017, preto je žalovaný v omeškaní od 30.09.2017. Faktúru uhradil dňa 21.02.2019. Základná úroková sadzba predstavovala rovnako 0,00 %, preto súd priznal uplatnený úrok z omeškania tak ako je uvedené. Z obsahu faktúry č. S. vyplýva splatnosť dňa 07.08.2017, preto je žalovaný v omeškaní od 08.08.2017. Faktúru uhradil dňa 03.10.2019 a základná úroková sadzba je rovnako 0,00 % preto súd priznal uplatnený úrok z omeškania tak ako je uvedené.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 civilného sporového poriadku s tým, že priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania 100 %.

7. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, ktorý uviedol, že súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, nesprávne právne posúdil uplatňovaný nárok, rozsudok je podľa žalovaného nevykonateľný a súd uprel žalovanému právo na spravodlivý proces. Súd nesprávne kvalifikoval zmluvu uzavretú sporovými stranami dňa 13.01.2016 ako zmluvu o dielo. Súd pri posudzovaní tohto prípadu sa však neriadil ustanoveniami Obchodného zákonníka, a to § 536, § 554 až § 559 Obchodného zákonníka. Žalovaný od začiatku tvrdí, že žalobca dielo nevykonal, pretože ho v zmysle § 554 ods. 1 Obchodného zákonníka žalovanému neodovzdal v mieste dohodnutom, žalobca nepreukázal odovzdanie diela, a preto mu ani nevzniklo právo na zaplatenie dohodnutej ceny. Súd vyhodnotil výpovede svedkov pána Q. a pána R. ako hodnoverné, čo podľa žalobcu nie je pravda. Pán Q. bol v čase, kedy malo dôjsť k údajnému plneniu, obchodným zástupcom žalobcu a nemal žiadne odporné znalosti ohľadne predmetu diela. On zabezpečoval len predaj olejov a nezabezpečoval predaj filtrovacích zariadení a už vôbec nie ich vývojom ako sa súd snažil presvedčiť. Tento svedok teda nemohol ani vedieť ako toto zariadenie malo vyzerať a nie to ešte ako malo fungovať. Svedok bol evidentne poučený žalobcom o čom a ako má

vypovedať. Súd nemal jeho výpoveď brať do úvahy. Ani druhý svedok nie je svedkom dôveryhodným. K.. R. bol od 30.11.2016 výkonným riaditeľom a podpredsedom predstavenstva žalovaného. Dňa 30.11.2016 navštívil žalovaného vtedajší predseda predstavenstva generálny riaditeľ žalovaného a ukončil s ním pracovný pomer okamžite so zákazom vstupu do spoločnosti. Tento svedok vzhľadom na okolnosti skončenia pracovného pomeru nemôže byť posudzovaný ako dôveryhodný. Jeho výpoveď nemôže byť považovaná za pravdivú, lebo dňa 31.01.2017, teda v deň údajného plnenia, nebol už zamestnancom a nemal ani prístup do areálu žalovaného. Teda nemohol tvrdiť, že v deň plnenia tam filtrovacie zariadenie bolo. Súd opomenul právnu skutočnosť, že podľa zákona o DPH, povinnosť DPH zaplatiť dňom plnenia alebo vystavením daňového dokladu vzniká, čo môže aj nastať neskôr. Podľa faktúry k plneniu malo dôjsť dňa 31.01.2017 a ani jeden svedok túto skutočnosť nepotvrdil. Súd uprel žalovanému právo na spravodlivý proces, keď neumožnil výsluch žalobcom navrhovaných svedkov pána Š. a pána U., odkaz na zásadu sudcovskej koncentrácie nie je v tomto prípade dôvodný. Žalovaný nemohol predpokladať, že ním navrhnutí svedkovia na pojednávaní 14.10.2020 budú označení za tých, ktorí mali prevziať sporné filtračné zariadenie a teda ich nemohol ani predvolať na pojednávanie. Žalovaný nemohol navrhovať vypočutie všetkých zamestnancov, ktorý by teoreticky mohli prevziať filtračné zariadenie, ktoré sa u neho nenachádza. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhuje odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobu o zaplatenie sumy 11.380,- eur vrátane príslušenstva a trov konania zamietne.

8. Sporové strany nevyužili podanie vyjadrenia k odvolaniu, ani odvolaciu repliku a rovnako nevyužili ani podanie písomnej odvolacej dupliky.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konania mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

11. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

14. Pokiaľ sa odvolateľ nestotožňuje s vyhodnotením ním uvádzaných dôkazov, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že to, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nepostačuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

15. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci, a z ktorého potom vychádza a ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci, je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať súladne s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia samotného civilného procesu. Pokiaľ sa odvolateľ nestotožňuje s vyhodnotením ňou uvádzaných dôkazov, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že to, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nepostačuje samo o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu (II. ÚS/4/94, II. ÚS/3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok.

16. Predmetná odvolacia námietka je nedôvodná, keďže súd prvej inštancie rozhodoval na základe dôkazmi overeného skutkového stavu. Je nutné prisvedčiť odvolateľovi v námietke o opomenutom dôkaze a tom, že v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie absentuje vysporiadanie sa s týmto dôkazom. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie však nemožno považovať za taký, ktorý by bol okrem iného aj z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľný, a teda spôsobilý na jeho derogáciu. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že odvolateľ, aj keď nie explicitne, dostal v konaní pred všeobecnými súdmi (okresný a krajský súd) s poukazom na ust. § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odpoveď aj na túto námietku. (pozri I. ÚS 343/2020 zo dňa 07.07.2020).

17. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Ani táto odvolacia námietka však naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne, pravdivosť vykonaných dôkazov sporovými stranami napadnutá nebola a súd takto samotné listinné dôkazy ani nevyhodnocoval

(nepravdivosť dôkazov) a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejaví žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky.

18. Odvolací súd k podanému odvolaniu konštatuje, že v tomto sa nachádzajú dve základne odvolacie námietky. Prvou je skutočnosť, že súd prvej inštancie použil nesprávne hmotnoprávne ustanovenie Obchodného zákonníka vzhľadom k zistenému skutkovému stavu a druhou skutočnosťou je nesprávne vyhodnotenie dôkazov a aplikácia sudcovskej koncentrácie konania v spore.

19. K nesprávnej aplikácii zákonných ustanovení Obchodného zákonníka odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie použil pri rozhodovaní správne ustanovenia Obchodného zákonníka, keď zmluvou o dielo okrem iného sa rozumie aj montáž určitej veci. Zo zisteného a preukázaného skutkového stavu je zrejmé, že v danom prípade sa jednalo o dodanie filtračného zariadenia pre oleje do špeciálnych prevodoviek s presným dávkovaním, pričom pri tomto zariadení bolo potrebné vykonať montáž tejto veci a zároveň aj jej spustenie do prevádzky zo strany žalobcu podľa špecifických požiadaviek žalovaného. Skutočnosť, ktorú uvádza samotný žalovaný, že ku dňu 31.01.2017, keď malo dôjsť k plneniu zo zmluvy o dielo nebol jeden zo svedkov, a to K.. R., už jeho zamestnancom, je zavádzajúce, a to vzhľadom na skutočnosť keď v konaní bolo preukázané, že samotné zariadenie bolo žalovanému odovzdané a fungovalo u žalovaného už od začiatku roka 2016.

20. Čo sa týka preukázaného skutkového stavu prostredníctvom výsluchov svedkov, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že obaja svedkovia mali pracovať pre sporové strany, pričom svedok Q. mal pracovať pre žalobcu a svedok R. pre samotného žalovaného. Toho času už žiaden z vypočúvaných svedkov nie je v pracovnoprávnom vzťahu k sporovým stranám. Vzhľadom na obsah a spôsob výpovede uvedených svedkov nie je z pohľadu odvolacieho súdu dôvod, ktorý by zakladal nedôveryhodnosť alebo rozpornosť výpovede svedkov, resp. aby samotný obsah týchto výpovedí zadával priestor pre vypočúvanie ďalších svedkov, teda pre využitie rovnakého procesného inštitútu v podobe dôkazného prostriedku (vypočutie svedka).

21. Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovanie zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého: „Dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazov cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následne vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedenej realizácie navrhnutých dôkazov. Nevyhovenie návrhu na vypočutie svedkov nie je preto takou vadou konania, ako to uvádza odvolateľ, najmä s prihliadnutím na vyššie uvedené pravidlá o koncentrácii konania. Pre súd je rozhodujúcim to, aký skutkový stav vyplynul zo zhromaždených prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v čase, keď dochádza k rozhodovaniu. Z pohľadu úspechu v spore tak ide o to, ktoré z objektívne relevantných skutočností svedčiacich prospech strany sporu sa tieto strane do vyhlásenia rozsudku podarilo súdu preukázať, resp. dosiahnuť to, aby ich súd vyhodnotil v jej prospech. Toto sa žiada opakovane zdôrazniť aj v súvislosti s odvolacími námietkami týkajúcimi sa nevypočutia svedkov navrhovaných žalovaným. Predmetom zisťovania v civilnom procese nie je celá objektívna realita, ktorá bola a je prítomná v čase od vzniku právneho vzťahu, o ktorého v konaní ide do času rozhodovania súdu vo veci samej. Základne obmedzenie rozsahu zisťovania skutkového stavu predstavuje relevancia tej, ktorej skutočnosti pre konanie a rozhodovanie súdu o konkrétnej žalobe. Tak, ako je už uvedené vyššie, podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie zhromaždil dôkazy podľa procesnej iniciatívy sporových strán a tieto zhromaždené dôkazy vyhodnotil aj v zmysle zásad hodnotenia dôkazov vyplývajúcich z ust. § 191 ods. 1 CSP. Hodnotiacia úvaha súdu podľa odvolacieho súdu zodpovedala zásadám formálnej logiky a je preskúmateľná aj v inštančnom postupe odvolacím súdom. Súd prvej inštancie dal v dôvodoch rozhodnutia odpoveď akým spôsobom hodnotil dôkazy relevantné pre zhodenie otázky základy nároku i výšky uplatneného nároku.

22. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/100/2018 z 16. mája 209, podľa ktorého procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy

zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch a dôkazov rozhodnúť, ale tiež pokiaľ im nevyhoví vo svojom rozhodnutí odôvodniť prečo a z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s článkom 46 ods. 1 a článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvod, ale súčasne aj jeho protiústavnosť. Tu odvolací súd konštatuje, že ohľadne nevyhovenia dôkaznému návrhu strany sporu, a to žalovaného na vypočutie konkrétnych svedkov sa jednalo o tretí dôvod a v tomto prípade sa jednalo o tzv. „nadbytočné dôkazy“, teda o také dôkazy, ktoré by mali vyvracať už vykonané dôkazy (vypočutie predchádzajúcich dvoch svedkov), ktoré bez dôvodných pochybností overovali isté skutočnosti v spojitosti s predloženými listinnými dôkazmi, a to dodanie konkrétneho stroja, ktorého kúpna cena je predmetom tejto žaloby.

23. Z uvedených dôvodov keďže súd prvej inštancie došiel k vyššie uvedeným záverom a vec správne právne posúdil, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a to výroku II. a III. ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom odvolanie žalovaného bolo vyhodnotené ako nedôvodné, a preto bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu s tým, že v priebehu odvolacieho konania ani jedna zo strán nepoukazovala na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa ust. § 257 Civilného sporového poriadku.

25. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).